

Milí žáci,

jak zvládáte kvíz? Přišli jste již na něco? Ale ještě si na rozluštění prvních obrázků budete muset chvílku počkat☺

Nejprve se letem světem přesuneme do zeměpisného semináře, který jsme měli společně v 6té třídě. Jedno z našich témat bylo **Objevitelé a dobyvatelé**. Mnozí z Vás zpracovali překrásné projekty o různých mořeplavcích a právě k nim se dnes na skok vrátíme. Souvisí to také s naší úvahou (kterou jsem Vám zadala v jednom z minulých týdnů) jaké výhody a nevýhody s sebou nesou otevřené hranice a cestování. Ráda bych Vám řekla, jak vzniklo slovo karanténa, které dnes tak často slyšíme.

Slovo *karanténa* pochází z *italského* slova *quaranta* (čtyřicet); označení období 40 dnů, po kterou byli na lodích izolováni nemocní bez možnosti vrátit se ke břehu. Původně trvala třicet dní (*trentino*), ale pak došlo k rozšíření na čtyřicet (*quarantino*). V polovině 14. století zasáhla Evropu i Asii pandemie moru, kterému se tehdy začalo říkat černá smrt. Choroba vznikla v Asii, první velká epidemie vypukla shodou okolností také v provincii Chu-pej, tehdy ovládané Mongoly a díky obchodu i kočovníkům se nemoc šířila směrem do Evropy. Roku 1347 se mor poprvé objevil v Janově a Benátkách. První karanténu zavedly italské Benátky v roce 1377 ve své tehdejší obchodní kolonii, městském státě Ragusa, dnešním Dubrovniku, kvůli pronikání této nemoci z východu. Všechny lodní posádky i příchozí podezřelí z toho, že putují z nakažených oblastí, museli strávit 30 dní v izolaci (od roku 1448 pak 40 dní). Až poté jim mohl být vstup do přístavu povolen. Například před vplutím do samotných Benátek musely všechny lodě zakotvit na ostrově Isola di Malamocco, tam čekaly 40 dní a teprve poté mohly vplout do Benátek, vylodit a nalodit náklad a pokračovat pak dále ve své plavbě. Stejný postup začal později využívat i Janov, Pisa nebo Marseille. Benátský model karantény se udržel vlastně až do konce 19. století, kdy vědci začali odhalovat konkrétní příčiny různých nemocí.

Takže již ve 14tém století se takto sofistikovaně chránili v Evropě před vyloděním námořníků, kteří s sebou mohli na břeh vzít i nebezpečnou nákazu – mor. A to bylo cestování po celém světě podstatně omezenější než v dnešní době.

A teď už k našemu Kvízu!!!!

Dnes si povíme něco k obrázku 1 a 3

Uhodli jste asi všichni, že zvíře na prvním obrázku je lama. Splést jsme si ho mohli ale s alpakou, či lamou vikuňou.

Machu Picchu [vyslov: maču pikču] jsou ruiny předkolumbovského **inckého** kultovního města v peruánských Andách. Nacházejí se na horském sedle 400 metrů nad řekou **Urubamba** v **nadmořské výšce** 2430 m n. m.,¹ asi 80 km severozápadně od **Cuzca**. Předpokládá se, že Machu Picchu nechal postavit **Pachacútec Yupanqui** (1438 až 1472), Inkové začali město stavět okolo roku 1430. Město bylo později opuštěno a zcela zchátralo, i když bylo místním známo, pro zbytek světa upadlo v zapomnění. Ruiny objevil **24. července 1911** americký archeolog z **Yaleovy univerzity Hiram Bingham**. Ten se domníval, že našel pozůstatky bájněho města **Vilcabamba**. Od svého objevení se město stalo významnou turistickou atrakcí **Peru** i celé **Jižní Ameriky**. V roce 1983 bylo zařazeno na seznam světového dědictví **UNESCO**. Jelikož město nebylo nikdy objeveno španělskými **conquistadory**, nebylo vykradeno a poničeno. Dne 7. července **2007** bylo Machu Picchu zařazeno mezi **nových sedm divů světa**.

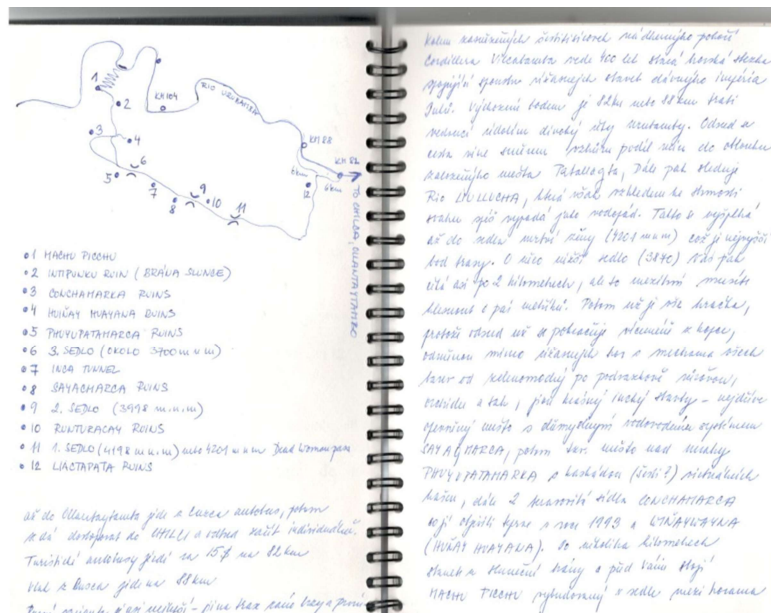
Lokalizace

Takže po přečtení odstavce výše již víte, kdo stavbu postavil, objevil a kde se nachází.

Existují 2 trasy, jak se k Machu Piccu dostat.

1. Do oblasti Machu Picchu se dá dostat pomocí **vlakového** spojení, zastávka Puente Ruinas ležící ve výšce 2000 metrů nad mořem. Z této zastávky je autobusové spojení do města **Aguas Calientes** trvající okolo 3,5 hodiny. Z města pak autobusy pokračují až k Machu Picchu, které leží 8 km dále do svahu. A nebo z Aguas Calientes pěšky.
2. Druhou variantou je pěší pochod přes starou inckou cestu, která zabere několik dní. Tato trasa je překrásná avšak náročná, pohybujete se ve velké nadmořské výšce s těžkým batohem na zádech a opravdu se Vám nejde lehce. Mluví ze mne osobní zkušenost.

Vyprávěla jsem Vám o svých toulkách světem a cestovatelských zkušenostech, tak bych se s Vámi ráda podělila i o tuto. Já osobně jsem byla v Peru na Machu Piccu dvakrát, poprvé v roce 1995 jsme jeli vlakem (neboť jsme těsně předtím uvízli v Amazonii a ztratili tak několik cenných dnů - koho zajímá tato story-ráda se s Vámi o ni na požádání podělím) a podruhé v roce 2000 jsme prošli celý Inca trail.

Kromě pasu, peněz a pojištění je na cestách velmi důležitý i cestovatelský deník!!!

Zde je pro ukázkou i několik stránek z mého deníku.

A pokud někdo nebude moci přečíst můj rukopis – aspoň ocení práci nás učitelů. Dovedete si představit, co po vás musíme běžně luštit☺?

Na další obrázky si musíte opět týden počkat. A já se těším, že mi pošlete řešení!

Mějte se zatím krásně a buďte zdraví!